

Bilag.

BUDGETDEPARTEMENTET

Den 5. december 1972.

Ved skrivelse af 21. november 1972 — F. 76-bilag 2 — har udvalget vedrørende det fremsatte forslag til lov om ophævelse af lov om afløsning af tienden udbedt sig besvarelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1.

Kan ministeren uddybe den i bemærkningerne til ændringsforslagene til forslag til lov om afløsning af tienden anførte begrundelse for de stillede ændringsforslag?

Det bedes herunder oplyst, hvor mange kirker der er i privat eje, og hvor store midler det drejer sig om.

Det ønskes tillige oplyst, om de tiendeydelser, der oppebæres af private kirketiendejere, er omfattet af lovforslagets § 1 stk. 2, således at de bortfalder på samme måde som øvrige tiendeydelser efter 1. april 1973, eller om de i modsat fald fortsætter indtil 1984.

Svar.

Begrundelsen for ændringsforslagene er, at der stadig findes ca. 30 kirker, der ikke er overgået til selveje. For disse kirkers vedkommende påhviler vedligeholdelsespligten kirketiendejeren.

Efter tiendeafløsningens gennemførelse i 1903 har kirketiendejeren i stedet for de tidligere konjunkturbestemte tiendeydelser alene oppebåret 4 pct. rente p. a. af en fikseret afløsningssum til dækning af vedligeholdelsesudgifterne. Den stedfundne prisudvikling har bevirket, at indtægterne af

afløsningssummen ikke er tilstrækkelig til at dække de faktiske udgifter til vedligeholdelse. I den forbindelse bemærkes, at private kirker ligesom andre kirker er omfattet af bestemmelserne i lov nr. 282 af 30. juni 1922 om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde, der bl. a. indeholder sanktioner til gennemtvungelse af vedligeholdelse.

Såfremt ændringsforslagene ikke gennemføres, vil de tilbageværende kirkeejere blive afskåret fra at få vedligeholdelsespligten afløst. Da der herved efter kirkeministeriets opfattelse ville opstå en urimelig og uforklarlig forskelsbehandling imellem de nuværende private kirkeejere og de kirkeejere, der tidligere har benyttet sig af adgangen til at frigøre sig fra vedligeholdelsespligten, finder kirkeministeriet, at hjemmelen i 1903-lovens § 23 og 1928-lovens § 5 bør opretholdes. Kirkeministeriet forudser, at de resterende private kirker successivt vil overgå til selveje, idet dette erfaringsmæssigt sker i forbindelse med arvefald.

Hverken kirkeministeriet eller økonomi- og budgetministeriet har oplysninger om størrelsen af de hos stiftsøvrighederne for de enkelte tilbageværende private kirker beroende afløsningssummer, der blev endeligt fastsat i 1903.

En ejer, der ikke har begæret sin vedligeholdelsespligt over for kirken afløst, vil fortsat modtage renter af afløsningssummen, indtil han fremsætter sådan begæring. Dette vil også kunne ske efter 1984.

Per Hækkerup.

/ E. Brøndberg-Jørgensen.